

20 pCt. paa den tredje, 20 pCt. paa den fjerde, 10 pCt. paa den femte og 10 pCt. paa den sjette og største, 400 Kr. Af enlige Personer i Kjøbenhavn og Købstæderne antage vi, at 30 pCt. ville komme til at staa paa 100 Kr., 30 pCt. paa 150 Kr., 20 pCt. paa 200 Kr., 10 pCt. paa 250 Kr. og 10 pCt. paa 300 Kr. Paa Landet vil 20 pCt. af Familieforsørgerne faa 125 Kr., 30 pCt. 175 Kr., 20 pCt. 200 Kr., 20 pCt. 250 Kr. og 10 pCt. faa 300 Kr. Af de enlige Personer paa Landet faa 30 pCt. 75 Kr., 30 pCt. 100 Kr., 20 pCt. 150 Kr., 10 pCt. 200 Kr. og 10 pCt. 250 Kr. Disse Tal have vi opstillet for at komme til et Resultat med Hensyn til, hvorledes Loven i det hele vil virke i økonomisk Henseende. Det kan være, at man kommer til nogle andre Tal, men jeg tror ikke, at de ville være højere, end de her nævnte. Man gaar endvidere ud fra, at ikke alle ville melde sig til Alderdomsunderstøttelse straks men først successive. Vi antage, at først efter 5 Aar vil det højeste Antal være naaet. Udgifterne ville derfor de første Aar være mindre end senere. I de første 5 Aar vil Udgifterne antagelig blive ca. 9 Mill., hvoraf Staten udreder en Del og Kommunerne en Del. Det er ingenlunde vor Mening yderligere at bebyrde Kommunerne. Der vil ganske sikkert komme en Nedgang i Fattigudgifterne, og det Kommunerne komme til at yde, vil da være et Beløb, der svarer til det, der nu ydes i Alderdomsunderstøttelse plus den Del af Fattigudgiften, som spares, naar Alderdomsunderstøttelsen efter vort Forslag udvides. I de første 5 Aar have vi sat Statens Bidrag til 75 pCt., 6,750,000 Kr., medens Kommunerne skulle udrede 2,250,000 Kr., hvilket sidste Beløb vistnok er ganske det samme, som ydes i dette Øjeblik. I disse 5 Aar ville Kommunerne da endvidere have den Fordel, som ligger i Nedgangen i Fattigudgifterne efter den udvidede Alderdomsunderstøttelse. Jeg skal saaledes oplyse — man har særlig undersøgt det i det Udvalg, der blev nedsat angaaende det Forslag, der blev forelagt i 1895—96 — at Nedgangen i de 5 Aar 1890—94 har været i Landdistrikterne 1,030,000 Kr., i Købstæderne 93,000 Kr. og i Kjøbenhavn 144,000 Kr. Nu har Nedgangen i Fattigudgifterne ogsaa andre Aarsager, men den har nu faktisk fundet Sted, og man tør vel gaa ud fra, at der ogsaa senere vil blive en Nedgang, naar man forbedrer Alderdomsunderstøttelsen. Det stiller sig for Landets Vedkommende saaledes, at Nedgangen i Fattigunderstøttelsen dækker hele Udgiften til Alderdomsunder-

støttelsen, i Kjøbenhavn dækker Nedgangen Halvdelen af Udgiften til Alderdomsunderstøttelse, i Købstæderne en Tredjedel. Vi have altsaa med en Nedgang at gøre, som ikke er saa ganske ringe. Naar vi endelig komme op til de Tal, som vi bør gaa ud fra bliver det, man i Fremtiden maa regne med, vil Udgiften blive større. Vi antage, at den vil blive i alt ca. 10 Millioner. Da nu Fattigbyrden maa antages at være gaaet betydelig ned, mene vi, at Statens Bidrag nu kan indskrænkes til 65 pCt., hvilket vil blive 6,825,000, og Kommunerne komme da til at udrede 3,875,000, hvilket antagelig ikke vil blive mere, end de nu udrede til Alderdomsforsørgelse og den Del af Fattigunderstøttelsen, som vil gaa over til Alderdomsunderstøttelse. Hele Merudgiften for Staten efter Lovforslaget vil, naar Loven træder i fuld Virksomhed, blive ca. 4,800,000 Kr., maaske højt regnet 5 Mill. Vi tro, at det er overkommeligt for Staten at yde disse 4—5 Mill. Kravene til Staten ere ikke saa høje, at Staten af den Grund kan sige nej, og hvis vi gennemføre dette Forslag, vil der temmelig sikkert indtræde en Forbedring af Alderdomsunderstøttelsen, der naar op til en Sum af 4—5 Mill.

Jeg skal endnu kun omtale de Forandringer, vi have tilladt os at foreslaa i de følgende Paragraffer. I Forslagets § 8, den nuværende Lovs § 6, er der kun gjort nogle ganske faa Forandringer. Vi have i Henhold til, hvad jeg før udtalte, begrænset de Undtagelser, der findes i den nuværende Lovs § 6, saaledes, at Understøttelsen kun er midlertidig i Tilfælde af Sygdom og Arbejdsløshed, men er Trangen begrundet i andre Aarsager, er Understøttelsen vedvarende. I det andet Stykke af den nuværende Lovs § 6 staar der en Bestemmelse, som vi have ment, at man ogsaa bør komme bort fra. Den lyder saaledes: „Skulde han foretage Handlinger, der efter § 2 vilde udelukke ham fra Adgang til Alderdomsunderstøttelse, eller skulde han forøde, hvad han faar i Understøttelse, bortfalder denne“. Dette Udtryk „at forøde, hvad han faar i Understøttelse“ synes jeg at man skulde søge at komme bort fra ligesom fra forskellige andre Udtryk i Loven. Der skal vist ikke nogen stor Ødselhed til, for at en Mand eller Kvinde skal kunne beskyldes for at forøde adskilligt af den Understøttelse, de faa, men hvad der tænkes paa, og hvad i alt Fald vi ville tænke paa, er, at f. Eks. en Mands aandelige Eyner kunne være saaledes beskafne, at han ikke er i Stand